

Mál nr. 195/2016
M og
vátryggingafélagið V v. sjúklingatryggingar og starfsábyrgðartryggingar L

Sjúklingur féll fram af bekk eftir lækniaðgerð og slasaðist 14.10.2014.

Gögn.

1. Málskot móttakið 23.6.2016 ásamt fylgiskjöllum 1-7
2. Bréf V dags. 11.7.2016 ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

M segir málavexti vera þá að hún hafi fallið fram af bekk þegar hún var undir svæfingu eftir aðgerð hjá L og slasast. M krefst bóta úr sjúklingatryggingu og starfsábyrgðartryggingu L og telur að M hafi verið í umsjá L þegar hún varð fyrir slysinu. M telur að ekki hafi verið gætt öryggis hennar með fullnægjandi hætti í umrætt sinn og gera verði þá kröfu að sjúklingar undir svæfingu séu öruggir. Af hálfu M er vísað til bótareglu 2. gr. laga um sjúklingatryggingar nr. 111/2000 og auk þess er byggt á því að L hafi sýnt af sér saknæma háttsemi. V hafnar bótaskyldu og segir að M hafi ekki verið lengur í umsjá L þegar slysið varð heldur svæfingarlæknis og hjúkrunarfræðings. V segir að sjúkrarúmið sem M var í hafi verið útbúið með hliðarstöðum og erfitt að sjá hvernig hægt hefði verið að koma í veg fyrir slysið þó meðferð hefði verið önnur. Þá segir V að ekkert bendi til þess að L hafi valdið tjóninu með saknæmri háttsemi. Í aðgerðarlýsingu læknis fyrir M kemur fram eftirfarandi skráning: “Komin í vöknun (A + B eru að hlúa að sjúkl í næsta rúmi) dettur á gólfíð úr rúminu, sængin undir henni og hlífðarspjöld uppi.”

Álit.

Í 2. gr. laga um sjúklingatryggingar nr. 111/2000 segir að bætur skuli greiða án tillits til þess hvort einhver ber skaðabótaábyrgð samkvæmt reglum skaðabótaréttarins, enda megi að öllum líkindum rekja tjónið til einhverra þeirra atvika sem síðan eru rakin í tl.1-4. Í 1.tl. 2. gr. laganna er mælt fyrir um bótaskyldu ef ætla má að komast hefði mátt hjá tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviðið. M hafði verið svæfð vegna aðgerða sem L framkvæmdi og var umönnun og gæsla hjá öðru starfsfólki við vöknun. Ekki liggur fyrir að L hafi verið vinnuveitandi þess starfsfólks í skilningi reglunnar um vinnuveitandaábyrgð. Takmarkaðar lýsingar eru í gögnum málsins á því hvað nákvæmlega gerðist þegar M féll fram úr rúminu. Í aðgerðarlýsingu L kemur fram slysið varð þegar M fór yfir grindur á sjúkrarúminu og slasaðist. Þegar þetta gerðist hafði L lokið aðgerð sinni fyrir nokkru og M var í umsjá svæfingarlæknis og hjúkrunarfræðings. Ekki liggur fyrir að komast hefði mátt hjá tjóninu hefði eftirliti L með M eftir að hún kom á vöknunardeildina verið hagað með öðrum hætti. Ekki er því sýnt fram á að M eigi rétt á bótum úr sjúklingatryggingu L sbr. tl. 1-4 í 2.gr. laga um sjúklingatryggingar. Þá er ekki sýnt fram á að L hafi gerst sek um saknæma háttsemi við umrædda lækniaðgerð. M á því hvorki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu né starfsábyrgðartryggingu L.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu eða starfsábyrgðartryggingu L.

Reykjavík 6.9.2016

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur Lúther Einarsson hrl.

Jón Magnússon hrl.